

#1 INTERNATIONALE BESTSELLER

‘Zij kan als geen ander de lezer op het verkeerde been zetten, tot op de
allerlaatste bladzijde.’ – SOPHIE HANNAH

EEN

IS WEGGLOPEN ECHT DE BESTE OPLOSSING?

STAP

LITERAIRE THRILLER

TE

TINA SESKIS

VER

Over het boek

Een gelukkig huwelijk. Een gezin. Een fijn huis. Waarom loopt Emily Coleman op een ochtend zonder om te kijken weg van dit alles – om onder een andere naam helemaal opnieuw te beginnen?

Emily heet nu Cat en ze werkt in Londen bij een reclamebureau. Ze deelt een huis met een nieuwe vriendin, Angel. Cat heeft elk spoor naar haar oude leven zo goed gewist dat niemand haar weet te vinden. Maar ze kan het verleden – en haar herinneringen – niet volledig begraven. Dan komt het moment dat Cat onder ogen moet zien wat ze heeft gedaan: een schokkende onthulling die haar uiteindelijk over de rand duwt...

‘Een sfeervolle, scherpe thriller over de prijs van het ontsnappen. Aanrader.’ – *Kirkus Reviews*

‘Strak geschreven en adembenemend... echt een wervelende leeservaring.’ – *The Bookseller*

Over de auteur

Tina Seskis studeerde bedrijfskunde in Bath en werkte ruim twintig jaar in diverse functies binnen de marketing- en reclamewereld. *Een stap te ver* is haar debuut. Ze besloot het in eigen beheer uit te geven en verkocht binnen een jaar 100.000 e-books en 10.000 papieren boeken. Hierna kreeg ze een contract bij Penguin en werd haar boek wereldwijd aan 18 landen verkocht.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Tina Seskis

Een stap te ver

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

One Step Too Far

© 2013 by Tina Seskis

Vertaling

Catalien en Willem van Paassen

Omslagbeeld

© Dmitry Evteev/Dreamstime.com

Omslagontwerp

Pinta Grafische Producties

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0499 8

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor mijn moeder

Deel een

1

Juli 2010

De hitte lijkt alweer een persoon die mij mijn weg over het perron belemmert. Ik stap in de trein hoewel ik eigenlijk niet weet of dat verstandig is. Ik zit gespannen tussen de forenzen en beweeg me met het rijtuig en de horde mee van mijn oude leven naar mijn nieuwe. De trein is koel en voelt eigenaardig leeg aan, ondanks de mensen, ondanks de zinderende dag buiten, en deze leegte brengt me enigszins tot rust. Hier kent niemand mijn verhaal, ik ben eindelijk anoniem, gewoon een jonge vrouw met een weekendtas. Ik voel me losgeslagen, niet echt hier, maar dat ben ik wel, ik voel het, de bank is hard onder mijn billen, achtergevels van huizen zoeven langs het raam. Ik heb het gedaan.

Gek hoe gemakkelijk het uiteindelijk is om op te staan uit je oude leven en een nieuw leven te beginnen. Het enige wat je nodig hebt, is genoeg geld voor in het begin en het vaste besluit om niet te denken aan de mensen die je achterlaat. Ik probeerde vanochtend niet te kijken, gewoon weg te gaan, maar op het allerlaatste moment werd ik toch naar zijn kamer getrokken en bleef ik staan kijken hoe hij sliep, eigenlijk als een pasgeborene, nog niet ontwaakt voor de eerste dag van de rest van zijn leven. Ik durfde niet eens in de kamer van Charlie te kijken, ik wist dat hij er wakker van zou worden, mij zou tegenhouden, dus drukte ik zachtjes op de klink en liet ik hen beiden achter.

De vrouw naast me hannest met haar koffie. Ze draagt een donker pak en ziet er zakelijk uit, een beetje zoals ik vroeger. Ze probeert het plastic dekseltje van haar beker te wrikken, maar het zit vast en ze friemelt eraan tot het met een ruk loskomt en de hete koffie over ons beiden heen spat. De vrouw maakt omstandig excuses, maar ik schud mijn hoofd dat het niet erg is en staar dan naar mijn schoot, besef dat ik de vlekken van mijn grijze leren jasje moet vegen – het zal verpest zijn, het staat vreemd dat ik het niet doe – maar ik ben nogal geschrokken van de koffie-explosie. Mijn hete tranen mengen met die van de koffie en ik hoop maar dat niemand dat merkt als ik niet opkijk.

Ik heb er nu spijt van dat ik geen krant heb gekocht, maar het voelde ongepast om op de dag dat ik wegliep een kiosk binnen te gaan en in een rij normale mensen te gaan staan. Ik zit hier en mis een krant, mis die dicht opeengepakte woorden om in weg te duiken, de concentratie die de kwade gedachten uit mijn hoofd bant. Ik ben nerveus nu ik niets te lezen heb, niets kan doen behalve uit het raam staren en de blikken van vreemden wegwensen. Ik kijk verslagen toe hoe Manchester wegsterft en besef dat ik die stad waar ik ooit van hield misschien nooit meer zal terugzien. De trein zoeft langs verschroeide velden en zo nu en dan een onbekend dorp en hoewel we nu hard gaan, lijkt de reis oneindig; mijn lichaam wil opstaan en wegrennen, maar waarheen? Ik ben al op de vlucht.

Ik heb het opeens koud, de eerst zo aangename koelte van de airconditioning is veranderd in een kou tot op het bot en ik trek mijn jasje strakker om mij heen. Ik ril en kijk omlaag en sluit mijn druppende ogen. Ik ben goed in stillletjes huilen, maar het jasje blijft me verraden – de tranen landen zachtjes en verspreiden zich dan breeduit over de stof. *Waarom heb ik me mooi aangekleed, dat is toch belachelijk? Ik ben niet op een dagtrip, ik vlucht, verlaat mijn leven in overbodigheid.* De

geluiden in mijn hoofd en het ritme van de trein op de rails smelten samen. Ik hou mijn ogen gesloten tot de paniek weg-ebt als spookstof, en daarna blijf ik ook maar zo zitten.

Ik stap uit in Crewe. Ik zoek en vind een kiosk, nog voor de stationshal, en ik koop kranten, tijdschriften en een boek; ik wil niet nog eens klem komen te zitten. Ik verstop me een tijdje op het damestoilet, waar ik in de spiegel naar mijn bleke gezicht en verpeste jasje staar en ik maak mijn lange haar los om de vlekken te bedekken. Ik probeer een glimlach en die komt er, misschien verkrampd en geveinsd, maar toch een glimlach en ik hoop dat het ergste voorbij is, althans voor vandaag. Ik ben warm, koortsig zelfs, dus spat ik wat water op mijn gezicht waardoor er nog meer vlekken op mijn jasje komen; dat is niet meer te redden. Ik trek het uit en prop het in mijn weekendtas. Ik kijk afwezig naar mezelf en zie een vreemde. Ik zie dat mijn losse haar wel leuk staat, ik lijk er jonger door, de slag door de vlecht maakt het slordig, zelfs bohemien. Wanneer ik mijn handen afdroog voel ik warm metaal tegen mijn huid en ik besef dat ik nog steeds mijn trouwring draag. Ik heb hem nooit afgedaan, niet sinds de dag dat Ben hem op een terras met uitzicht op zee om mijn vinger schoof. Ik doe hem af en aarzel over wat ik ermee zal doen – het is Emily's ring, niet meer die van mij. Ik heet nu Catherine. Hij is mooi; de drie kleine diamantjes liggen te fonkelen in het platina en stemmen me droevig. *Hij houdt niet meer van me.* Dus laat ik hem hier liggen, bij de zeep, op het openbare toilet naast perron 2, en neem de volgende trein naar Euston.

2

Op een doodgewone dag meer dan dertig jaar eerder lag Frances Brown in een ziekenhuis in Chester met haar benen in de beugels terwijl de artsen daarbeneden bleven rondwroeten. Ze was in shock. De geboorte zelf was snel en dierlijk geweest, allerm minst die van een eersteling, voor zover ze er iets van wist. Ze had geen idee gehad van wat haar te wachten stond, ze vertelden je in die tijd nooit veel, maar het enige wat ze zeer zeker niet had verwacht nadat het hoofdje was verschenen en het glibberige rode wezentje op het bed was gefloept, was dat de dokters zeiden dat ze er nog eentje moest baren.

Frances wist dat er iets aan de hand was toen de stemming in de kraamkamer opeens omsloeg en alle dokters tegelijk binnenkwamen, rond haar bed dromden en nerveus beraadslaagden. Ze dacht dat er iets mis was met haar kleine meisje, maar waarom zaten ze dan in haar te porren en bekommerden ze zich niet om het kind? Ten slotte keek de dokter op en ze zag hem tot haar verbazing glimlachen. 'Het werk zit er nog niet op, mevrouw Brown,' zei hij. 'We hebben nog een baby gevonden en die moet er nu uit.'

'Wat zegt u daar?' had ze gevraagd.

De arts probeerde het nog eens. 'Gefeliciteerd, mevrouw Brown, u zult zo meteen de moeder van een tweeling zijn. U moet nog een tweede baby baren.'

'Wat bedoelt u?' had ze geschreeuwd. 'Ik heb die rotbaby al.' Nu lag ze daar in shock en het enige wat ze dacht was dat ze

geen twee baby's wilde, ze wilde er maar één; ze had één wieg, één wandelwagen, één stel babykleertjes, één leven voorbereid.

Frances was van nature een planner. Ze hield niet van verrassingen, zeker niet van zulke grote als deze, en afgezien van al het andere was ze te uitgeput om nog een kind te baren – de eerste geboorte was weliswaar snel gegaan, maar hij was ook heftig en traumatisch geweest en bijna drie weken te vroeg. Ze had haar ogen dichtgedaan en zich afgevraagd wanneer Andrew zou komen. Ze had hem niet op zijn kantoor kunnen bereiken, hij was blijkbaar naar een vergadering, en toen de weeën elke anderhalve minuut kwamen, wist ze dat er niets anders op zat dan zelf een ambulance te bellen.

Haar eerste baby werd dus geboren in een vloed van rood en een vloed van eenzaamheid – en nu werd haar gezegd dat ze er nog een moest baren en haar man was nog steeds niet aanwezig. Andrew had niet eens zo blij geleken met één baby, dus God weet wat hij van deze ontwikkeling zou vinden. Ze begon te huilen met luidruchtige, snotterige snikken die door heel het kleine ziekenhuis weergalmden.

'Beheers u, mevrouw Brown!' zei de vroedvrouw. Frances had een hekel aan haar, met haar gemene gezicht en schrille, raspende stem – wat had ze te zoeken in deze baan, dacht ze bitter, ze zou het plezier uit elke situatie zuigen, zelfs de schoonheid van de geboorte, als een boosaardige blaasbalg.

'Mag ik mijn baby zien?' vroeg Frances. 'Ik heb haar nog niet eens gezien.'

'Ze wordt onderzocht. Concentreert u zich op deze.'

'Ik wil me niet op deze concentreren. Ik wil mijn echte baby. Geef me mijn echte baby.' Ze gilte nu. De vroedvrouw pakte de kap met lachgas en drukte die stevig op Frances' gezicht. Frances kokhalsde en hield ten slotte op met gillen en terwijl ze bedaarde, verdween haar strijdlust en stierf er iets in haar, daar op dat ziekenhuisbed.

Andrew kwam net te laat binnen om zijn tweede dochter ter wereld te zien komen. Hij leek verward en niet op zijn gemak, vooral nu zijn hoop op een zoon niet met één, maar met twee meisjes was beloond. De een was roze en mooi en perfect gevormd, de ander lag blauw en grotesk op de bevuilde lakens; de navelstreng belette de lucht haar longen in te stromen en de baby haar leven buiten de baarmoeder te beginnen. De sfeer waarin hij binnenkwam was gespannen, op leven en dood. De dokter maakte behendig de navelstreng van het babyhalsje los en knipte hem door en Andrew zag het bloed door haar kleine lijfje gutsen, waarna de dokter haar meenam naar de reanimatiekamer terwijl een verpleegster een zuiger hooghield waarmee ze de poep en het slijm uit haar luchtwegen opslokte. Slechts een paar tellen later hoorden ze de gekwelde, boze kreten. Ze was precies een uur jonger dan haar zusje en ze zag eruit en klonk alsof ze van een andere planeet afkomstig was.

‘Arme schat van me, het spijt me zo,’ fluisterde Andrew tegen zijn bleke, besmeurde vrouw en hij pakte haar hand, rood van nieuw leven.

Frances keek hem scherp aan, met zijn Dirty Harry-pak en loshangende das. ‘Waar heb je spijt van? Dat je niet hier was of dat ik een meisjestweeling heb gekregen?’

Hij kon haar amper aankijken. ‘Van alles,’ zei hij. ‘Maar nu ben ik hier en hebben we een kant-en-klaar gezinnetje. Je zult zien dat het fantastisch wordt.’

‘U moet nu op de gang wachten, meneer Brown,’ zei de vroedvrouw. ‘We moeten uw vrouw wassen en de inscheuring hechten. We roepen u wanneer u weer naar binnen mag.’ En ze werkte hem weg en Frances bleef weer alleen achter met haar schuldgevoel en haar angst en haar twee kleine meisjes.

Frances had altijd gedacht dat ze een goede moeder zou zijn. Ze was ervan uitgegaan dat ze precies zou weten wat ze moest

doen, dat het niet gemakkelijk zou zijn maar dat ze zich er wel doorheen zou slaan: ze had een knappe kersverse echtgenoot, een behulpzame familie en een moederinstinct. Maar toen het zover was, wist ze zich door het trauma van de geboorte en de verdubbeling van haar verwachtingen geen raad. Ze had twee baby's, niet één – en ze leken constant gevoed en gewiegd te moeten worden – en een echtgenoot die van haar weg leek te drijven terwijl de baby (baby's!) in haar groeide.

Ze konden niet eens een naam voor hun tweede dochter bedenken. Ze hadden weken geleden Emily bedacht voor een meisje, voluit Catherine Emily – Frances vond dat het in die volgorde beter klonk – maar ze wisten natuurlijk niet dat ze een tweede optie nodig zouden hebben. Andrew was praktisch en stelde voor dat ze het ene meisje Emily en het andere Catherine zouden noemen, maar Frances wilde de namen niet verdelen, ze gingen zo goed samen, zei ze, dus moesten ze weer van voren af aan beginnen voor de onverwachte tweeling. Ze kwamen ten slotte uit op Caroline Rebecca, hoewel Frances die namen geen van beide echt mooi vond, maar Andrew had ze voorgesteld en bovendien bracht ze het niet meer op andere te bedenken. Ze hield dat feit geheim, het eerste van vele, weer een bewijs dat ze het niet erg had gevonden als de geboorte een paar tellen langer had geduurd, als de navelstreng net wat strakker had gezeten, als de arme Caroline was opgehouden met ademen voor ze begon. De moeite die het Frances kostte om die gedachte te verdringen (wie kon ze het ooit vertellen?) kostte haar jaren van haar leven en maakte haar hard vanbinnen, precies in haar kern, waar ze ooit zacht en moederlijk was geweest.

Frances bleef de volgende zeven dagen in het ziekenhuis, wat haar tijd gaf om op z'n minst ogenschijnlijk te herstellen van het trauma van de geboorten, de afwezigheid van haar echtgenoot en het nogal ongelooflijke feit dat ze de kersverse

moeder van een tweeling was. Ze besloot dat ze er het beste van moest proberen te maken en beide meisjes in haar armen moest sluiten; misschien zou het zelfs wel leuk zijn om er twee te hebben. Maar het was niet gemakkelijk, want Emily en Caroline waren van meet af aan heel verschillend. Bij hun geboorte kon je amper zien dat ze een tweeling waren: Emily was roze en mollig, Caroline schriel en bleek, bijna twee pond lichter dan haar zusje. En toen weigerde Caroline bij haar moeder te drinken, terwijl Emily geen problemen had, en dus nam Carolines gewicht af terwijl haar tweelingzusje aankwam.

Frances was stoïcijns van aard. Ze bleef het eindeloos proberen met Caroline, tot haar tepels bloedden en haar zenuwen aan flarden waren. Ze was vastbesloten haar twee baby's gelijk te behandelen; ze moest wel nu ze er allebei waren. Uiteindelijk werd het een verpleegster te gortig en gaf ze Caroline op de vierde dag de fles. Ze mochten het kind niet laten verhongeren, zei ze. Caroline zoog zich met haar kleine mondje gretig vast aan de speen, heel anders dan eerst, terwijl Frances zich een mislukkeling voelde en er weer een band werd verbroken.

In de maanden daarna kroop Carolines gewicht naar dat van Emily toe, ze was verzot op de fles. Haar kleine armpjes en beentjes werden dikker en ze begon er opgeblazen uit te zien – een en al huidplooi en dikke rode wangen – wat Frances slechts met moeite schattig kon vinden. Het was alsof Caroline niet snel genoeg kon groeien, niet kon wachten om Emily de loef af te steken, op deze leeftijd al. Ze begon als eerste te kruipen, als eerste te lopen, als eerste haar fruithapje in haar moeders gezicht te spugen. Frances vond haar een lastig kind.

De tweeling begon naarmate ze ouder werd meer op elkaar te lijken. Tegen de tijd dat de zusjes drie werden, waren ze hun babyvet kwijt, was hun haar dik en steil geworden en droegen ze dezelfde rechte bobkapsels, die Frances zelf knip-

te. Ze kleepte hen hetzelfde – dat deed men in de jaren zeventig – en het werd moeilijk om ze uit elkaar te houden.

Ze waren alleen herkenbaar aan hun temperament. Emily leek vrolijk en meegaand van aard, keek simpelweg wat er op haar afkwam en maakte daar dan het beste van. Caroline was gespannen. Ze had een hekel aan verrassingen, kon er niet tegen als ze haar zin niet kreeg en werd kwaad om harde geluiden. Wat ze vooral niet verdroeg, was de vanzelfsprekende liefde van haar moeder voor haar zusje. Caroline was in die tijd nog strijdbaar en zocht steun bij haar vader, maar Andrew leek nogal vaag en afwezig in zijn vaderrol, alsof het allemaal wat te levendig voor hem was, en Caroline stond er als toeschouwer bij, alsof ze eigenlijk niet bij het gezin hoorde. Frances hoedde zich ervoor ooit een van hen openlijk voor te trekken – de tweeling kreeg altijd hetzelfde eten, dezelfde kleren, dezelfde kusjes voor het slapengaan, maar ze voelden allebei hoe gigantisch veel van hun moeder vergde, en het werd voor hen beiden een last.

Het was een koude, natte middag in een nieuwbouwwijk in Chester en de vijfjarige tweeling verveelde zich. Hun moeder was boodschappen gaan doen en Andrew zou op hen passen, al luisterde hij met één oor naar het voetbal op de krakende transistorradio die hij uit zijn schuurtje had gehaald. Maar Andrew was eeuwen geleden in de keuken verdwenen, om te telefoneren dachten ze, want dat deed hij meestal als hun moeder er niet was, en ze hadden geen zin meer in hun landkaartpuzzel, die zonder hulp van hun vader te moeilijk was. Ze lagen nu ieder aan een eind van de bruine velours bank zomaar wat naar elkaars benen te schoppen, niet geheel pijnloos, en hun bij elkaar passende rode geruite jurkjes schoven op over hun dijen en hun ajour kniekousen zakten af over hun schenen.

‘Auauauauw. Papa!’ gilte Caroline. ‘Emily heeft me geschopt. Paaaaapa!’

Andrew stak zijn hoofd om de keukendeur en trok het koord van de wandtelefoon zo strak dat de kronkels bijna rechtgetrokken waren. ‘Ik deed niets, pap,’ zei Emily geheel naar waarheid. ‘We zijn alleen maar aan het spelen.’

‘Hou op, Emily,’ zei hij vriendelijk en hij verdween weer in de keuken.

Caroline ontwarde haar benen uit die van haar zusje, schoot toen naar de andere kant van de bank en kneep haar zusje hard in haar bovenarm. ‘Jawel, je deed wel wat,’ siste ze.

‘Papa!’ gilte Emily. Andrews hoofd verscheen weer en nu was hij boos. ‘Kappen nu, allebei,’ zei hij. ‘Ik ben aan het bel-len,’ en toen deed hij de keukendeur dicht.

Toen Emily beseftte dat haar vader haar niet zou komen helpen, hield ze op met huilen en dribbelde over het weidse, keurige bruine tapijt naar het poppenhuis aan het andere eind van de kamer, bij de openslaande deuren. Dit was Emily’s favoriete speeltje, maar het was niet alleen van haar; ze moest het delen, zoals de meeste van haar spullen, en Caroline vond het leuk om alle meubeltjes in de verkeerde kamers te zetten of ze er allemaal uit te halen zodat de hond ze kon opslokken, wat nog erger was. Caroline volgde haar door de kamer en zei op vleierige toon: ‘Laten we met de beren spelen,’ dus stemde Emily daarmee in hoewel ze de motieven van haar zusje niet geheel vertrouwde, en ze zetten hun teddyberen neer voor een theevisite en speelden zelfs een paar minuten heel lief met elkaar. Net toen Caroline genoeg had van hun spel en naar de keuken liep om haar vader te zoeken, hoorde Emily een auto stoppen voor de garage die de linkerkant van het in chaletstijl gebouwde huis vormde.

‘Mama!’ Emily sprong van de bank toen ze haar moeder de voordeur hoorde openen en rende dwars door de kamer naar de hal.

Caroline kwam teruggelopen uit de keuken, waar ze een biscuitje uit de metalen trommel in de kast naast het fornuis

had gepakt. Haar vader had snel opgehangen en haar niet tegengehouden, wat haar verbaasde, want het was bijna etens-tijd. Ze had net de kop van het koevormige koekje gebeten, van plan om langzaam te genieten van elk lichaamsdeel, maar nu probeerde ze de rest van het koekje in haar mond en kauwde er gehaast op. Toen Caroline de hal in liep, kruimels van haar gezicht vegend, zag ze haar tweelingzusje op haar afrennen en haar eerste impuls was om te bewegen, uit de weg te gaan.

‘Hallo, mama!’ riep Emily. Frances zette haar boodschappentassen neer, klaar om haar beide dochters in de armen te sluiten. Maar toen Caroline de wederzijdse vreugde bij Emily en haar moeder zag, wilde ze het tafereel uitbannen, het maakte haar boos. Toen Frances de laatste boodschappentas neerzette op het oranje hoogpolige kleed in het midden van de zonovergoten hal, keek ze op en zag ze Caroline de tussendeur dichtslaan, hard, precies op het juiste moment. En toen zag ze Emily dwars door de glazen plaat op haar afstormen en hoorde ze het geluid van een ontploffende bom.

Andrew zat Caroline achterna rond de ovale eettafel terwijl Frances glasscherven uit Emily’s gezicht, armen en benen plukte. Emily’s verwondingen waren wonder boven wonder grotendeels oppervlakkig, maar Caroline werd toch naar haar kamer gestuurd, ook al probeerde Andrew zijn vrouw ervan te overtuigen dat Caroline niet had beseft wat er zou gebeuren – ze was te jong, had hij gezegd, ze kon het onmogelijk met opzet hebben gedaan – en dat ze haar nu weer beneden moesten laten komen. Maar Frances hield voet bij stuk, ze was in haar hele leven nog nooit zo boos geweest.

Later opperde Andrew dat Emily slechts door haar snelheid bij de klap was ontkomen aan het lot van Jeffrey Johnson, de jongen van vier huizen verderop die met een donkerrood litteken op zijn wang bleef zitten na zijn botsing met zijn eigen glazen deur. Op Emily’s knie zat echter een wat diepere snee

die na verloop van tijd verbleekte maar nooit helemaal weg-trok en ze kon er nooit naar kijken zonder aan haar zusje te denken, en toen ze ouder werd herinnerde hij haar natuurlijk aan alle andere dingen die Caroline in de loop der jaren had gedaan, dus dat litteken was veel erger dan het eruitzag. Na dat voorval vervingen de Browns de glazen deur door een houten, en hoewel de woonkamer daardoor veel donkerder werd, vond Frances het zo veel beter.